

[Alfred Jensen.]

lejr. Selve Danmarks indtræden i Atlantpagten er et udtryk for, at man bøjer sig for de amerikanske ønsker, og vor stilling til Koreakrigen er også udtryk for, at man bøjer sig for amerikanernes ønsker. Jeg overser slet ikke, at det har været skrevet og sagt, at Danmark absolut ikke ville gå ind for USAs forslag om fordømmelse af Kina, det er jeg fuldstændig klar over; men hvad hjælper det, at man bolttrer sig med stærke ord og optræder, som om man er selvstændig, når man i det øjeblik, hvor det virkelig gælder, bøjer sig for amerikanernes ønsker? Det kunne jo se ud til, at den danske regering i spørgsmålet om Kina har lettet spillet for amerikanerne ved at optræde, som om vi var selvstændige, for til slut, den dag afgørelsen skal ske, at bøje os for amerikanernes ønsker. Det kunne se ud, som om der ikke var andet at gøre i den situation end at bøje sig for amerikanernes argumentationer og stemme ud fra deres bedømmelse af Kina. Men det er ikke rigtigt; der var andet at gøre. Det var ikke alene de lande, man kalder Sovjetblokken, der stemte imod det amerikanske forslag, det gjorde også Burma og Indien, og ifølge sin officielle optræden burde Danmark naturligvis have stemt sammen med disse lande. At vi ikke gjorde det, beviser, hvor liden vægt man kan lægge på den ret, vi har, til selv at bestemme.

Spørgsmålet om Tysklands genoprustning gav det ærede medlem hr. Rasmus Hansen anledning til at komme med en lang række betragtninger. Jeg har også heftet mig ved det, der står i betænkningen herom, og vil gerne knytte nogle bemærkninger hertil. Jeg har faktisk allerede gjort det ved min omtale af Sovjetunionen og af den overflødige bekymring for Danmarks og Vesteuropas forsvar, der er lagt for dagen, men jeg vil gerne føje endnu nogle bemærkninger til. Der står nemlig i betænkningen, at det, der foreslås i Bruxellesbeslutningen, og som den danske rigsdag i dag skal stemme om, ikke er en genoprustning af Vesttyskland, men blot en inddragning af tyske styrker i fælleshæren. Jeg ved ikke, hvorfor man absolut kommer med denne udflygt, hvis det ikke netop skyldes, at man ved, hvor upopulær denne beslutning er, at man ved, at det danske folk som folkene i andre lande absolut ikke ønsker nogen tysk genoprustning. Jeg forstår ikke, hvorfor man alligevel forsøger at give det udseende af, at der ikke her er tale om genoprustning, når dog samtlige blade og politikere, der

behandler sagen, taler om en genoprustning. Det er jo det, der er tilfældet.

Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen gjorde os den tjeneste at forklare, at det var den franske regering, der først havde rejst kravet. Det får mig til at tænke på, at samme regering og forøvrigt også samme statsminister, nemlig Pleven, har udtalt sig om omfanget af de styrker, der skal trækkes ind i en sådan fælleshær. Det kom frem efter hans besøg i Washington, at i den endelige Atlanthær skal styrkeforholdet være 1 tysk division for hver 5 Atlantdivisioner, men det blev samtidig oplyst, at i fredshæren bliver forholdet et andet, der skal der være 1 tysker for hver 2 europæere. Det er dog noget helt andet end at inddrage små tyske styrker i fælleshæren; det siger os, hvilken dominerende indflydelse de tyske styrker vil få i en sådan hær, og det kan nok give anledning til at anstille helt andre betragtninger end dem, det ærede medlem gjorde gældende om dette spørgsmål. Når man endvidere tager i betragtning, hvilken dominerende indflydelse tysk militær havde forstået at skaffe sig under de arbejdsbetingelser, det havde i mellemkrigsårene, siger det sig selv, at det absolut ikke er nogen betryggelse, når der her tales om at inddrage tyske styrker. Der er tale om genoprustning, der er tale om, at de genoprustede tyske styrker kommer under ledelse af den tyske militarisme, den tyske officersklike, den, som var så farlig for Europas, ja, for verdens fred.

Jeg vil i denne forbindelse også knytte nogle bemærkninger til problemet om de tyske styrkers placering. Det ærede medlem hr. Elgaard var meget fortørnet over, at en af mine meningsfæller havde talt om, at vor ungdom skulle marchere side om side med nazityskere, folk, som havde trådt demokratiet og folkets rettigheder under føde. Det ærede medlem sagde, at det var der ikke tale om. Jeg kan ikke af betænkningen se, hvor de tyske enheder skal placeres, men da en sådan oprustning først kom på tale, søgte man at berolige folkestemningen med, at de tyske tropper aldeles ikke skulle samles i Tyskland, men placeres rundt omkring. Det betyder vel, at vi også kan vente, at der kommer tyske styrker til Danmark, at vi i allerhøjeste grad får disse grønne elementer, som vi i 1945 troede vi bestandig skulle være fri for, ind på livet af os. Nej, her er tale om en regulær oprustning af Vesttyskland, og der er grund til at være i allerhøjeste grad ængstelig for det, der sker her.